

цинътъ, познатъ веселякъ, който живѣше съ своето славно минало, като единъ отъ отличнитѣ български войници въ Сръбско-Българската война. Оттогава нему не провървѣло, занаята бѣгалъ изъ ржцѣтъ му и той се отдава на пиянство.

— О-о-о, — свато! — обърна се той тъмъ мене. — добъръ день. — Запооо-честь!

— Е, ти пакъ си се нарѣзалъ, Димитре.

— Кой, азъ ли? — Лъжешъ се ти! — Азъ съмъ само веселъ. Пратиха ме въ Габрово, пари и писма до пощата трѣбва да занеса. На пиянъ човѣкъ такива работи даватъ ли се?..

И той хитро намигна, послѣ сложи по военому ржка подъ оцапаната си фуражка, извика:

— Кругооомъ-маршъ! — изви се бързо и полетѣ напредъ, като правѣше смѣшни движения съ главата и ржцѣтъ.

Да, честенъ човѣкъ бѣше Муцинътъ: лѣтъ той живѣше на мѣнастиря, довъряваха му и пари, и писма да ги носи въ града... Но пиеше безобразно. И пиянъ, той правѣши такива смѣшни фокуси, прѣскачаше пропасти, катерѣше се по стрѣмни мѣста — главата ти да се замае. А защо му думаша Муцинъ — неznamъ. Едни говорѣха, че това било поради неговата неострашимостъ, като тая на Муций Сцевола...

— Хайдете, момчета, че ще ни опере, прѣди да стигнемъ въ мѣнастиря, — напомни дѣдо Стою.

И, наистина, откъмъ върха св. Никола вече се носѣха облаци, които напомнѣха, че скоро ще имаме силничѣкъ дъждъ.

Но внезапно прѣдъ насъ изпъкна чудна гледка, която ни порази: при единъ завой, отдѣто пжтя се издигаше вече нагорѣ, се показаша мѣнастиря. Високо надъ хълмисти гори, кацналъ на една висока